

Forfatter: Chievitz, Poul

Titel: Udrag fra Fra Gaden

Citation: Chievitz, Poul: "Fra Gaden", i Chievitz, Poul: *Fra Gaden*, udg. af Esther Kielberg ; Uffe Andreasen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 79.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-chievitz01-shoot-idm139771790010416/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Fra Gaden

og tog hans Arm, for at drage ham ud af Salen. Hun kunde dog ikke afværge, at han yttrede idet han fulgte hende:

Det lønner sig vist heller ikke at ville lære en saadan Herre Reglerne for anstændig Opførsel.

Felix gjorde et Skridt imod ham; men Vilhelm, der var kommet til, standsede ham og sagde:

Stille Felix, Du prostituerer Dig.

Jeg?

Javist; Du har stødt an imod den gode Tone.

Men Du kjender ikke Sagen. Det var ikke mig, det var ham, der sad derinde og gjorde –

Det kom jo ikke Dig ved.

Nei, det veed jeg; men de kunde gjerne have slukket Lysene som vi gjøre, naar vi ere hjemme hos Dig. Mig støder det, og derfor vilde jeg paa ingen Maade at Emilie skulde forarges.

Men Du saae jo, at hun loe deraf; hun har vist tidt seet den Forestilling.

Jeg forstaaer det ikke; troer Du da – ?

Jeg troer, at Emilie er en Pige af god Tone. Den gode Tone er liberal og ynder Offentligheden. Men gaae nu, Kortene vente paa mig, og jeg seer Damerne længes efter Dig.

Men siig mig blot –

Imorgen; yp blot ikke Klammeri med de Forlovede, men lad dem kysse naar og hvor de synes det hensigtsmæssigt.

Han forlod ham, og Felix stod nu raadvild og forsagt midt paa Gulvet. Han turde neppe slaae Øiet op fra Jorden, thi han følte Alles Blikke at være fæstede paa sig; han hørte de unge Dammers Latter, og troede sig at være Gjenstand derfor. Han ønskede blot at staae i en Vinduesfordybning, thi der var han dog noget i Læ; men Veien derhen over Salsgulvet forekom ham saa uendelig lang; og ved at gaae derhen maatte jo alle Mennesker see at han krøb i Skjul.

Og hvorfor lee de ad mig? spurgte han sig selv. Ellers, naar jeg har været i Dameselskab, har det altid været mig, der var den uartige, og naar der er bleven sagt: »Lavær,» har Vilhelm bestandig paastaet at det var mig, der var paa Spil. – Og nu er jeg til Latter, fordi jeg har villet undgaae Skandale. Nei det er for galt; heller fræk end undseelig.

Og nu stak han begge Hænder i Lommerne, og nærmede sig de le-

ende Damer med den nonchalante Anstand, som aldrig havde undladt at gjøre sin Virkning paa Tivoli eller Alleenberg. Og Virkningerne udebleve heller ikke her; han hørte en af Damerne sige:

Du kan troe, Emilie, han vilde kun gjøre lidt Commers med Candidaten.

Jeg beder om Forladelse, Frøken, sagde Felix, jeg vilde ikke gjøre Commers. Jeg kjender Candidaten altfor lidt til at turde tillade mig at gjøre Commers med ham; men jeg syntes det var Synd, at han skulde blive forstyrret i sin Andagt. – Denne Kyssen i Kroge har en altfor stor Tiltrækning for mig, til at jeg ikke skulde unde mine Medchristne en uforstyrret Ro. Især følte jeg mig forpligtet imod den unge Dame.

Men Herregud, indvendte Emilie, troer De da, at Lotte lader sig forstyrre, fordi jeg seer at hun kysser sin Kjæreste.

Jeg vidste ikke, at Lotte var hans Kjæreste, svarede Felix med det alvorligste Ansigt; jeg troede at hun var bleven besnæret af Candidatens dialectiske Færdighed, og havde netop nu foresat mig ogsaa at begynde en æsthetisk Forelæsning.

Der blev en ængstelig Tavshed.

Gaae hen og syng, sagde Emilie og reiste sig. Deres Sang er smukkere end Deres Tale.

Det veed De ikke, hvidskede Felix idet han fulgte hende; De har jo aldrig villet høre mig. Troer De jeg vilde sige Flauser, naar De ene hørte derpaa? Nei, jeg vilde sige Dem, hvad jeg snart fortvivler om at kunne i Deres Moders Huus, hvor der er saa mange Mennesker, jeg vilde sige Dem, hvor høit jeg elsker Dem, Emilie; jeg synes det er det eneste, jeg kan sige Dem.

Hun søgte at undvige, men det var ikke muligt uden at vække Opsigt; thi han spærrede hende Veien, og holdt Nodebogen, saa de Tilstedeværende hverken kunde see hendes vrede Ansigt eller høre hans hvidskende Ord.

Men De undgaaer mig, vedblev han, De flyer jo enhver Leilighed, hvorved jeg muligt kunde henvende to Ord til Dem. Hvorfor lod De mig da komme her.

Hr. Bearn, sagde Emilie, for at forsøge at afbryde ham; De lovede, at De, naar De kom i min Moders Huus, vilde begynde forfra. De har ikke holdt Deres Løfte.

Men det er jo Dem, der ikke har villet lade mig begynde for nu.